

Κλάψετε, μάννας δύστυχης και δύστυχα παιδιά,  
κι' έφ'έτος κατακέφαλα θά φάτε σκανιάδα.  
'Ο Θεωδωρής άγρίψε και μέ ψυχής βρασημό  
σ' εκείνον τόν κινούργο του Προυπολογισμού  
κόβει κοντύλια περισά νά σώση τήν 'Ελλάδα,  
κι' έφ'έτος θ' άποκρέψετε μόνο μέ φραουλάδα.

Έφ'έτος αναπαράδιχ  
κι' άντίο 'σ'τ'κ ρουσετίκι,  
και δέν θά φάμε, βρέ παιδιά,  
'σ'τ'κ πέντε Βιλαέτια.

'Στ'ης 'φτεινάς 'Απόκρηχς μ'ε έκανε χαλάστρα  
γρηά καρυδομάγουλη κι' άμυγδαλοελάστρα.

Κατηγορούν τόν Θεωδωρή πώς κόν' οικονομίαις  
μέσα σέ τόσων νηστικόν μεγάλαις βουλιμίαις.

Κατηγορούν τήν Κορδονού και τήν φωνάζουν γραιά,  
πού βγάζει σχεδία παληά σάν τήν Καπνικαρέα  
και τών φαγάδων τήν ούρά κοιταίνει τήν μακραία.

'Ελα, μωρέ Καρνάβαλε, τήν γλώσσα μας νά λύσης  
και 'σ'τ'η μεγάλη φτώχικε μας νά μέσε καρναβαλίσης.  
Γλέντα κι' έμέ και τόν λαό, τόν χάχα, τόν μαγκούρη,  
πού τόν πετούν εδω κι' εκεί σάν νάνακι κλωτσασκούφι,  
πού θά γενθ' γουνακικό τό παλιοτόμαρό του,  
κι' 'ίσως θά βλέπη τό ψωμί μονάχα 'σ'τόνερό του.

Σύ θράψε τό Ρωμαιοκό και κάνε τό μανάρι,  
βάστα και τόν Κορδόνερο, βάστα και τήν 'Εληρά,  
και κρέμασε μέ φρόνημα σέ κόκκινο ζωνάρι  
τού Γρηγορίου τό σκονί, τού Ρήγγα τή θηλειά.

Τώρα πού διεκήρυξε κι' ό Δάσερ τών Βουλιζάρων  
πώς σήμερ' άρον άρον  
θά κλεισούνε τ'ης Βουλγαριζής τά τόσα Κομητάτα,  
πρέπει 'σ'τό πείταμα των γιά σέ νά γίνη Κομητάτο,  
και Πιερότων παρθαλών τρανά κατακινάτα  
σέ Βουκεράτων πεινούς νά τρέχουν άποκάτω.

Σφύριξε, Καρνάβαλε μου,  
'σ'τ'α μεγάλα μας ταύτιά,  
και δεινού χαρτοπολέμου  
ζαναδωσε μας φωτιά.

Νά λυσάξουν πατριώταις  
και σολιάδες μας γενναίοι,  
νά ζυπνήσουν Πειριωτάταις,  
νά 'ζυπνήσουν 'Αθηναίοι.

'Στ'η 'δική σου τήν παντιέρα  
κάθε πόθο μας νά 'βρούμε,  
κι' έποιος έρχετ' εδω πέρα  
Βούλιγρο νά τόν παρρούμε,  
και γιά Βούλιγρο προδότη νά τόν πιάνομε 'σ'τό δρόμο  
κι' άπ' ταύτι 'σ'τ'όν 'Αστυνόμο.

Πάλι πόλεμο τραγουδά,  
πού ν' άντατριχιάς' ή πέτασε

κάθε καπετάν 'Αρκούδα  
και Γίγανη και Κοκορέττα.

'Έρι πάλι Καρνάβαλα,  
δός μας κομμεφι τσουβάλια,  
κι' 'έπως π'κ' έμεις τά βρώδια  
κλέμε θάλλθουμε κλεινά,  
πού θά ακούσαμε ξανά:  
'μπρός ψυχ'η και πίσω πόδια.

**'Ο Καρνάβαλος 'μειλε  
μέσ'σ'του Κράτους τήν 'Βουλή.**

Είς τό χρονιακό και πάλι  
γοργοπέρασ' άπ' εδω,  
άπ' τ'η Χάβρα τ'η μεγάλη  
τό Ρωμαιοκό νά 'δω.

Κι' άντι νάβρω νέκ φ'ωτα  
και λεφτά και προσηπ',  
'βρήκα μούτρα σάν και π'ρωτα,  
πού δέν έχουνο 'ντροπή.

'Βρήκα σκόρπια νήμον φύλλα,  
γλώσσακι σάν τ'ης περσιναίς,  
κ'ύταξα και κάτι ζύλα  
νά τά στήνου μέ φωνάκι.

Κι' άρχισε κι' ό νοός μου τότε κι' ή ψυχ'η μου νά πετξ,  
και σκυρτών κι' άκτινοδόλος  
είπα πώς άναμειδώς  
τήν 'Εξέδρα τήν 'δική μου θ'α σπηλώσουνε μ'αυτά.

'Όμως μούπην : μήν πετξς  
και μή χείρη, 'Αρεκτινε,  
και τ'α ζύλα πού κυτξς  
γιά τ'α μούτρα σου δέν είναι.

Είς αυτά δέν θ'άντηγήσουνο μεσοκράδων καγγασμοί,  
τ'άστησαν γιά νά μην πέσουν κατακάρτεντες θεσμοί.

'Βρήκα κόσμο νά τσακώνη  
σάν και πριν τήν 'Αλεπού,  
'ιδα βρήκα και τήν σκόνη  
και π'ξό νέο τόν Παππού.

'Ιδ'ια βρήκα κάθε ζύμη,  
π'ξό κομψό τόν Σκερπινα,  
και τόν φίλο του Ζαήμη  
μέ μουστάκια π'ξό τρανά.

Είς τό χρονιακό και πάλι  
γοργοπέρασ' άπ' εδω,  
άπ' τ'η Χάβρα τ'η μεγάλη  
τό Ρωμαιοκό νά 'δω.

Κι' άπό τάνθη τά σπαρμένα 'πήρα μόνο παπαρούναίς  
κι' έτριψε πολλών ρητόρων τ'ης αλλόνητροπας μουςτούναις.

